

РЕШЕНИЕ

№ 32477

гр. София, 05.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 15.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Мария Стоянова, като разгледа дело номер **3282** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 10а, ал. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) вр. чл. 14 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС).

Образувано е по жалба на Ф. Н. М. (F. N. M.), родена на 17 септември 2001 г., гражданка на Ислямска република И., депозирана чрез пълномощник - адв. К. Г., САК против Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, виза тип „D“, издаден на 27.02.2025 г. от завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в [населено място], Ислямска република И. по Заявление № 24002014 от 18.12.2024 г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт, обоснована с нарушение на чл. 14 от КЗПЧОС. Твърди се дискриминационно ограничаване на гарантираното от чл. 2 от Протокол № 1 към КЗПЧОС право на образование, обосновано с данни за произхода, националността, изповядваната религия и социалния статус на жалбоподателката. Сочи се, че оспореният административен акт е постановен при съществено нарушение на процесуалните правила – несъответствие с изискванията за форма, с оглед липсата на мотиви относно фактическите основания, послужили при приложението на чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. В този аспект, е застъпено становище и за нарушено право на защита, поради липса на яснота относно конкретните данни, въз основа на които е направен изводът за липса на доказателства за предвидими финансови средства за издръжка и за покриване на разходите за връщане в страната по произход. Твърди се необосновано negliжиране на информацията в представените документи относно размера на средствата, с които разполага жалбоподателката и които е заявила, че ще

ползва, за да се издържа по време на обучението, а и относно условията, при които ще пребивава. С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на оспорения Отказ за издаване на виза тип „D“ и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне със задължителни указания по приложението на закона. Претендират се направените разноски.

В съдебното заседание процесуалният представител на жалбоподателката – адв. Г., САК поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Представя легализирани преводи на български език на приложените към заявлението документи, включително и относно наличността и движенията на суми по банковата сметка на жалбоподателката. Позовава се и на издадено Удостоверение от подуправителя на БНБ, ръководител на Управление „Емисионно“ относно валутния курс на българския лев спрямо иранския реал към датата на подаване на заявлението – 18.12.2024 г. В писмени бележки от 21.07.2025 г. (л. 119 – л. 121) след запознаване с представеното по делото становище, изготвено в съгласувателната процедура по издаване на оспорения административен акт, пълномощникът е изложил допълнителни аргументи в подкрепа на възраженията в жалбата относно размера на наличната сума по сметка на доверителката му към момента на депозиране на заявлението за издаване на виза. Претендира разноски в размер, съобразен с представения списък по чл. 80 от ГПК (л. 116) и приложените към делото доказателства (л. 3 и л. 7).

Процесуалният представител на ответника – завеждащ „Консулска служба“ към Посолството на Република България в [населено място], Ислямска република И. – главен специалист И. А. (л. 61 и л. 65) е на становище, че жалбата е неоснователна и недоказана, и следва да бъде отхвърлена. Поставя акцент върху обвързаната компетентност на консулското длъжностно лице със становището на службите за контрол на чужденци, изисквано и предоставяно в рамките на задължителната съгласувателна процедура предвидена в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Сочи, че размерът на необходимите средства за издръжка при издаване на визи се определя съобразно изискванията на чл. 21 от Визовия кодекс и е съобразен със средностатистическите доходи на всяка държава – членка на ЕС. Претендира юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на жалбоподателката.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че жалбата е неоснователна, а възраженията, с които се оспорва административният акт – недоказани, поради което следва да бъдат оставени без уважение.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София – град въз основа на приложените доказателства, като взе предвид становището на страните, прие за установено от фактическа страна:

На 18.12.2024 г. с вх. № 24002144 в Посолството на Република България в [населено място], Ислямска република И. е заведено Заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБългария тип „D“ (л. 23 – л. 25), депозирано от жалбоподателката Ф. Н. М. (F. N. M.), родена на 17 септември 2001 г., в [населено място], гражданин на Ислямска република И., притежаваща валидно издаден национален паспорт № X67888038 на 30.03.2024 г. със срок до 30.03.2029 г.

Като основание за издаване на визата за дългосрочно пребиваване е посочено, че апликантът е приет за студент в Техническия университет – С., специалност „Компютърни науки и инженерство“, редовна форма на обучение за придобиване на образователно квалификационна степен „бакалавър“. Върху заявлението е отразена ръкописна бележка: „Виза D“, студент, 24в., „Избрала е БГ, защото има приятел, който учи в СУ. Завършила е „Туризм“, бакалавър в И. преди 2 години. Работила е като офис мениджър. Родителите ѝ са пенсионери. Омъжена е от м. април

2024 г. Съпругът ѝ работи във фабрика за производство на бои. Имал бизнес в Д. и Турция. Родителите ѝ я подкрепят финансово, както и съпругът ѝ. Не представя доказателства за осигурена издръжка в БГ, видно от банковите извлечения – фиктивно внасяне на средства.“ (л.23). Към Заявлението са приложени изискуемите документи по чл. 19, т. 1 и т. 2 вр. чл. 13, ал. 1 и чл. 14 от НУРИВОВР

- копие на първите две страници на документ за задгранично пътуване (паспорт), издаден на 30.03.2024 г. от Ислямска република И. № Х67888038, със срок на валидност до 30.03.2029 г., съдържащ снимка и лични данни (л. 20 и л. 25-гръб),

- копие на Застрахователна полица № 22/Ч015043Е за валидна медицинска застраховка за периода 01.01. – 31.12.2025 г., издадена от ЗК „Б.“ със застрахователното покритие 60 000 лева/30 000 евро (чл. 14 от Наредбата – л. 28, л. 12),

- Удостоверение № 04-11-2731 от 06.11.2024 г., издадено от директор на Дирекция „Висше образование“ при Министерство на образованието и науката, в което е отразено, че кандидатът е приет за студент от зимен семестър на учебната 2024/2025 година в Технически университет – С., специалност „Компютърни науки и инженерство“ на английски език, редовна форма на обучение, за срок от 4 години, за придобиване на образователно квалификационна степен „Бакалавър“ при семестриална такса за обучение в размер на 2 000 евро, и пълна такса за специализирана и езикова подготовка в размер на 2 500 евро, която следва да се преведе по банкова сметка в БНБ (л. 10, л. 29 - чл. 19, т. 2),

- Служебна бележка, издадена на 13.11.2024 г. от ръководител на Отдел „СОС“ при Технически университет – С., удостоверяваща, че жалбоподателката ще бъде настанена в Общежитие, стопанисвано от ТУ - С. - № 4, стая № 801 (л. 11 и л. 57),

- Уверение № 697 от 13.11.2024 г., издадено от сектор „Чуждестранни студенти“ при Технически университет – С., в което е отразено, че апликантът е приет за студент зимен семестър на Академичната 2024/2025 г., специалност „Компютърни науки и инженерство“ на английски език, редовна форма на обучение за придобиване на образователно - квалификационна степен „бакалавър“ и следва да премине езикова и специализирана подготовка – Подготвителен езиков курс на английски език във ФАИО на ТУ – С. с продължителност 10 месеца (л. 28-гръб).

Приложени са и

- Удостоверение, издадено на 16.12.2024 г. от Банка С. №1403/6118/fa/3551, към което е приложено извлечение за движенията по открита на 25.12.2023 г. банкова сметка за периода 13.06.2024 г. – 15.12.2024 г. Крайното салдо към 16.12.2024 г. по тази сметка е 5 961 338 981 ирански реала при валутен курс за 1 евро – 661 644 към 16.12.2024 г., т. е. наличност в размер на 9 010 евро (л. 19, л. 34 – л. 54 – л. 56);

- Свидетелство за съдимост, издадено на 23.11.2024 г. от Отдел за съдебни регистри при Главна и революционна прокуратура на Т., Правосъдна администрация на провинция Т. (л. 29 – л. 30),

- Удостоверение за самоличност/удостоверение за раждане сер. № D27/160928, национален номер на лична карта 002-453786-1, съдържащо данни за родителите и за съпруга на жалбоподателката – М. Г. Н., роден на 07 май 1995 г., дата на сключване на брака – 25 април 2024 г., рег. № 10768 по описа на Службата за регистрация на бракове в Т. № 196 (л. 31 – л. 33),

- Удостоверение за завършено средно образование (л. 26),

- Академична справка за учебната 2018 – 2019 г. от Горна степен на средното образование, профил Литература и хуманитарни науки (л. 27),

- Удостоверение за завършена гимназия (л. 26-гръб).

Оспореният Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, виза тип „D“ е издаден след проведена съгласувателна процедура чрез Националната визова система, въз основа на извършена

проверка на информацията, съдържаща се в заявлението и приложените към него документи. Обоснован е с хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ – няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки за времето на пребиваване в страната, както и средства, осигуряващи възможност за обратно връщане в държавата по произход.

В допълнителните бележки в бланковата форма на Отказа е посочено, че чуждият гражданин не може да докаже редовни и предвидими финансови средства за издръжка за срока на пребиваване в Република България.

В съдебното производство като писмени доказателства по искане на процесуалния представител на ответника са приети – Становище рег. № 513р-5387 от 16.01.2025 г. на началника на Отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (л. 76). Отразено е основанието, на което се иска издаване на виза - чл. 24в от ЗЧРБ, липсата на данни за апликанта в информационните масиви - АИС „ИД“ – Н ШИС. Отрицателното становище е обосновано с липса на представени доказателства за редовни и предвидими финансови средства за издръжка по време на пребиваването в Република България, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ.

В писмото на процесуалния представител на директора на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи, рег. № 536400-38166 от 23.04.2025 г. (л. 75) е уточнено, че съгласно Инstrukция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявления за издаване на визи, издадена от министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, становището от началника на отдел „Миграция“ при СДВР е представено на дирекция „К. отношения“ по електронен път в Националната визова информационна система.

От пълномощника на жалбоподателката бяха представени и приети като доказателства по делото заверени копия на преводи на български език на приложени към заявлението документи на чужд език (л. 80 – л. 82, л. 85 – л. 98) както и Удостоверение изх. № БНБ – 87359 от 19.06.2025 г. (л. 110) за курса на иранския реал към еврото и към българския лев. В Удостоверението е посочено, че иранският реал се котира по два вида валутни курсове спрямо еврото – официален, който се използва при разплащания по внос на значими за икономиката продукти или при износ на петрол и петролни продукти, и валутен курс на свободния пазар, използван при всички останали разплащания. Посочени са данни за курса на иранския реал към еврото към момента на подаване на заявлението за издаване на виза – 16.12.2024 г., според две информационни системи „В.“ и „R.“. В Удостоверението е отразено и, че към момента на издаването му – 19.06.2025 г. електронната страница на Централната банка на И. не е достъпна, а според данните на страницата на Италианската централна банка, курсът на иранския реал към еврото, въз основа на официалния курс на Централната банка на И. към 16.12.2024 г. е бил 640 522 ирански реала за 1 евро.

Така описаните релевантни за правния спор факти, установени от приложените към делото доказателства, дават основание за следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е на 14.03.2025 г., в предвидения преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК (Отказът за издаване на виза „D“ е връчен лично на жалбоподателката на 02.03.2025 г.), срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, съгласно чл. 10а, ал. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, от надлежно упълномощен процесуален представител на адресата на оспорения акт, чийто права са засегнати неблагоприятно.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е регламентиран в Закона за чужденците в Република България. Валидно издадената виза е изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС (чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ).

Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерство на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с Наредбата по чл. 9е, ал. 1 – Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (ДВ, бр. 55/19.07.2011 г. в сила от 04.08.2011 г. с последни изменения и допълнения ДВ, бр. 4 от 14.01.2025 г. в сила от 14.01.2025 г.).

В чл. 9е, ал. 2 от ЗЧРБ е посочено, че условията и редът за съгласуване на заявленията за издаване на визи се определят с Инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ – Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи (обн. в ДВ, бр. 90/15.10.2013 г. в сила от 15.10.2013 г. с последни изменения и допълнения ДВ, бр. 16 от 25.02.2025 г. в сила от 25.02.2025 г.).

И. (Ислямска република И.) е включен сред държавите в Списъка на третите страни, чийто граждани следва да притежават виза при преминаване на външните граници на държавите членки, съгласно чл. 3, ал. 1 от Регламент (ЕС) 2018/1806 на Европейския парламент и на Съвета от 14.11.2018 г.

Оспореният Отказ е издаден от компетентен орган – завеждащ „Консулската служба“ при Посолството на Република България в [населено място] република И. – А. З. Със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи (л. 63 – л. 64), на основание чл. 34 и чл. 29а, ал. 2 от НУРИВОВР и чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на Министерство на външните работи на директорите на дирекция „К. отношения“, на началника на отдел „Национален визов център“ и служителите в отдела, ангажирани със съгласуване и проверки на заявления за издаване на визи, са предоставени правомощия да вземат решения за отказ за издаване на визи, на основанията по чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 32, т. 1 от Регламент (ЕО) 810/2009 г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността.

Към преписката е приложена Заповед № Ав-02-101 от 30.12.2021 г., издадена от посланика в Посолството на Република България в [населено място], с която определя завеждащия „Консулската служба“ – г-н А. З. като консулско длъжностно лице с право да съставя, подписва и връчва (съобщава) на заинтересованите лица формулярите по Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР (л. 62).

Отказът за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, виза тип “D” по подаденото на 18.12.2024 г. Заявление от жалбоподателката Ф. М. в Посолството на РБългария в [населено място], Ислямска република И. е издаден от завеждащия „Консулската служба“ след изпълнена съгласувателна процедура чрез Националната визова система, съгласно чл. 30, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 16 – чл. 20 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. Обективизиран е върху стандартен формуляр за Уведомление за основанията за Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, съгласно Приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс и съдържа всички необходими реквизити, които отговарят и на изискванията на чл. 59 от АПК.

Посоченото правно основание, на което се е позовал административният орган, за да откаже издаването на виза – по чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ – „*няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното връщане*“ съответства на основанията за отказ за издаване на виза по чл. 32, б. iii) от Визовия кодекс (Регламент (ЕО) № 810/2009 г. на

Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността), към което препраща чл. 34 от НУРИВОВР - „не представи доказателства за достатъчно средства за издръжка както за срока на планирания престой, така и за завръщането си в държавата на произход или пребиваване, или за транзитно преминаване в трета държава, в която е сигурен, че ще бъде допуснат, или не може да придобие тези средства по законен начин“. В същия смисъл е мотивирано и отрицателното становище в проведената процедура по съгласуване, представено по предвидения ред в чл. 17 – чл. 19 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава длъжностните лица в задграничните представителства да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Заявлението задължително се изпраща на Националния визов център за проверка в автоматизирани национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген в случай, че е заявено такова, по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

Неоснователни са възраженията на процесуалния представител, че изводът на административния орган за липса на надеждни доказателства за необходимите средства за издръжка не отговаря на информацията в представените официални документи към Заявлението. Ангажираните и в съдебното производство писмени доказателства от адв. Г., САК дават основание на съда да приеме, че към момента на депозиране на Заявлението за издаване на виза от жалбоподателката Ф. М. в Посолството на Република България в [населено място] – на 18.12.2024 г., наличността по банковата сметка, открита на 25.12.2023 г. на нейно име в Банка С. (към 16.12.2024 г.) е била 5 961 338 981 ирански реала при валутен курс за 1 евро – 661 644, т. е. 9 010 евро.

Към Заявлението не са представени други документи, удостоверяващи налично имущество на апликанта или на членове на семейството ѝ, или за други източници на средства, с които може и ще бъде финансирано обучението и престоят ѝ с тази цел в Република България.

От друга страна, от представените официални документи, издадени от Министерство на науката и образованието и Техническият университет – [населено място] се установява, че обучението е платено. Посочени са размерите на семестриалната такса – 2 000 евро и таксата за провеждане на задължителен 10 месечен езиков курс – 2 500 евро като е уточнено, че обучението е 4 годишно, което означава, че включва 8 семестъра.

Няма данни в представените документи към заявлението да е платена някоя от посочените такси към 16.12.2024 г., а към момента на провеждане на съдебното производство. В този смисъл, наличните средства по банковата сметка следва да бъдат ползвани за заплащането им. Като се вземе предвид, че годишната такса е 4 000 евро (2 семестъра), за целия 4 годишен курс на обучение при този размер на семестриалната такса са необходими 16 000 евро за такси за придобиване на бакалавърска степен по специалността, в която е приета за обучение жалбоподателката. Към тях следва да се прибави и таксата от 2 500 евро за задължителния езиков курс или казано по друг начин, наличните по банковата сметка към 16.12.2024 г. 9 010 евро са твърде недостатъчни, за да покрият тези разходи.

Наред с това, издадената на 13.11.2024 г. Служебна бележка от ръководител на Отдел „СОС“ при Техническият университет – С., удостоверява, че жалбоподателката ще бъде настанена в Общежитие, стопанисвано от ТУ - С. - № 4, стая № 801 (л. 11 и л. 57), но заплащането на разходите за ползването му също ще следва да бъдат поети от нея.

Отделно от това, периодът на престой в страната във връзка с обучението предполага и други разходи, напр. за учебни помагала и пособия, храна и др., за които също следва да е наличен

съответен финансов ресурс.

В разпоредбата на чл. 21, § 5 от Визовия кодекс е посочено, че средствата за издръжка за планирания престой се преценяват с оглед на продължителността и целта на престоя, въз основа на средните цени в съответната държава - членка за храна и настаняване от среден клас, умножени по броя на дните на престоя, като за база се ползват референтните суми, установени от държавите – членки, в съответствие с чл. 34, § 1, б. „в“ от Кодекса на шенгенските граници. Доказателство за финансово подпомагане и/или за настаняване при частно лице може да представлява доказателство за достатъчно средства за издръжка.

В настоящия казус не са представени доказателства за финансово подпомагане и/или за настаняване при частно лице на жалбоподателката Ф. Н. М. за периода на обучението ѝ в България.

При планиран престой, дори и само за периода, за който се издава виза за дългосрочно пребиваване тип “D”, съгласно чл. 9а, ал. 1, т. 4 вр. чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ вр. чл. 9, ал. 1 от НУРИВОВР – 180 дни, въпреки че този период не съответства дори на посочения 10 месечен срок за провеждане на задължителния езиков курс на обучение, приложими са критериите, въведени с нормата на чл. 17 от НУРИВОВР относно необходимите средства за издръжка и настаняване – минимум 50 евро на ден, иначе казано минимален наличен финансов ресурс от 9 000 евро.

Към подаденото заявление не е приложен и документ удостоверяващ платени разходи за пътуване, включително и за обратно връщане до държавата на произход, което предполага, че наличните по сметката средства ще бъдат ползвани и с тази цел.

Изложеното дава основание на съда да приеме, че в конкретния казус неоснователно е позоваването на жалбоподателката на гарантираното от чл. 2, изр. 1 от Протокол № 1 към КЗПЧОС право на образование, което обезпечава достъп до всички съществуващи образователни институции и включва предаване на знания и интелектуално развитие, а и възможност да се ползва придобитото образование във всички образователни степени – основно, средно, висше образование, специализации. Субект на гарантираното право е всяко лице, което има желание да се ползва от правото на образование (*Решение на ЕСПЧ от 27.05.2014 г. по жалба № 16032/2007 г., В. В. срещу България - § 31 - § 33*), а всяка държава, която е създала съответните образователни институции има задължение да осигури ефективно правото на достъп до тях.

Отнесено към конкретиката на настоящия казус достъпът до учебните заведения за висше образование в Република България е част от правото на гражданите, гарантирано от чл. 2, изр. първо от Протокол № 1 към КЗПЧОС, доколкото „за разлика от някои други обществени услуги, образованието е право, което се радва на директна защита по силата на Конвенцията.“ (§ 33, В. В. срещу България; § 55 Пономарьови срещу България). Задължителното държавно регулиране на правото на образование може да варира по време и място, според потребностите и ресурсите на общността, но регулациите не следва да накърняват неговата същност, а още по-малко да влизат в конфликт с други права, залегнали в Конвенцията. Затова ЕСПЧ е приел че „За да се гарантира, че ограниченията, които се налагат не орызват упражняването му до степен да се накърни самата му същност и да го лишат от неговата ефективност, Съдът следва да се убеди, че са предвидими за засегнатите лица и преследват легитимна цел.“ (*Л. Ш. срещу Турция, § 154*).

Правото на чужденец да влиза и пребивава на територията на дадена държава - членка не е включено в правото на достъп до образование, но доколкото интеграцията е имплицитно свързана с демократичните измерения на пряко защитеното от Конвенцията право на образование само много сериозни основания могат да предпоставят ограничаването му. В настоящия казус, липсата на доказателства за наличие на необходимите средства за заплащане на таксите за обучение и за

обезпечаване на издръжката на жалбоподателката е такова сериозно и съществено основание, което предпоставя временно отлагане на достъпа ѝ до образователната система в България, до представянето им.

Съгласно разпоредбата на чл. 21, § 3, б. „б“ от Регламент (ЕО) № 810/2009 г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс) достоверното обосноваване на целта и условията на планирания престой, и наличието на достатъчно средства за издръжка за срока на планирания престой, а и за връщане в държавата по произход са задължителни изисквания при проверка на кандидата отговаря ли на условията за влизане и престой. В този смисъл, не е нарушен балансът между посоченото ограничение и легитимната цел на закона. В § 7 на чл. 21 от Регламента е посочено, че заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване следва да бъде разгледано главно въз основа на автентичността и надеждността на представените документи и направените декларации от кандидата.

В настоящия казус, административният орган е посочил основанията, въз основа на което е приел за недостатъчни представените документи за източниците и размера на средствата, с които разполага жалбоподателката и които са заявени, че ще се ползват за финансиране на образованието ѝ и престоят ѝ в България. Отразил е и че кандидатът за виза разчита на финансовата помощ на родителите си и на съпруга си, но по отношение на тези твърдения не са представени доказателства нито за налично имущество, нито за размера и източниците на доходи. Такива не бяха представени и в настоящото производство от процесуалния представител на жалбоподателката.

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, своевременно направеното искане от пълномощника на ответната страна за присъждане на разноски следва да бъде уважено, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК. В тежест на жалбоподателката следва да се възложи заплащането на юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство на ответника в размер, определен при условията на чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ - 200 (двеста) лева.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. Н. М. (F. N. M.), родена на 17 септември 2001 г., гражданка на Ислямска република И., легитимираща се с издаден на 30.03.2024 г. паспорт № Х67888038 със срок на валидност до 30.03.2029 г., лична карта № 002-453786-1, депозирана чрез пълномощник – адв. К. Г., САК против Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, виза тип „D“ издаден на 27.02.2025 г. от завеждащ «Консулска служба» в Посолството на Република България в [населено място], Ислямска република И. по Заявление № 24002014 от 18.12.2024 г.

ОСЪЖДА Ф. Н. М. (F. N. M.), родена на 17 септември 2001 г., гражданка на Ислямска република И., легитимираща се с издаден на 30.03.2024 г. паспорт № Х67888038 със срок на валидност до 30.03.2029 г., лична карта № 002-453786-1, да заплати на Министерство на външните работи на Република България сумата от 200 (двеста) лева, разноски за процесуално представителство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в

14-дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: